

השגחה פרטית

דברי התעוררות וחיזוק וסיפורי השגחה מופלאים המתרחשים בימינו מתוך "קו השגחה פרטית"



חג הפסח תשפ"א ♦ עלון מס': 62

השגחה שבועית

באמונה עיוורת עוזבים את הבתים

בסיפור יציאת מצרים הורגלנו תמיד לשמוע בעיקר את הניסים ואת האור הגדול של הגאולה. בואו נתאר לעצמנו את יציאת מצרים מן הזווית של היהודים שהיו שם. מאתיים ועשר שנים חיים יהודים במצרים, נטע זר בתוך אומה שפלה שעושה בהם ככל העולה על רוחה. על אף המיצר והקושי הנורא הם מתרגלים לעבדות ומשלימים עם המצב. יש להם בתים ואוכל והחיים ממשיכים. הם חיו כמו תולעת בתוך כלי סגור, שאין לה מושג על האור שנמצא בחוץ. טוב לה בחושך. עם ישראל כל כך התרגלו למצב ופחדו משינוי, עד שרובם לא רצו לצאת משם. מתוך שלוש מליון נפשות יצאו רק שש מאות אלף (לסובר אחד מחמשה עלו). או שש מאות אלף נפש מתוך שלוש מליון (לסובר אחד מחמישים), או שש מאות אלף מתוך שלוש מאות מליון (לסובר אחד מחמשה מאות). יוצאי מצרים התעלו מעל כל החשבונות שהעסיקו את כולם, ונחשבו כמי שמסרו את נפשם. "זכרתי לך חסד נעורייך... לכתך אחרי במדבר בארץ לא זרועה" (ירמיהו פרק ב'). עם ילדים קטנים, נשים מבוגרות וחתיכת בצק על הכתפיים, עזבו יוצאי מצרים את הבתים ואת הארץ שאבות אבותיהם חיו בה, ויצאו למדבר שממה, ללא שום תוכנית הגיונית שתאפשר להם לשרוד. האלשיך הקדוש (בפרשת בשלח) אומר שהיהודים שיצאו ממצרים היו חזקים באמונה. הם הלכו אחרי הקב"ה בלי תנאים, בלי שכל. באמונה עיוורת, כפשוטו. ובסופו של דבר הם אלו שזכו לחיות בתוך ענני הכבוד, קבלו את התורה ואכלו מן ארבעים שנה. הם זכו גם לרוחניות וגם לגשמיות. חזו הדרך בכל ענין ובכל זמן שהאדם רוצה לצאת מעבדות לחירות ומשעבוד לגאולה. המגיד ממעזריטש אומר (בספר תורת המגיד, הנהגות, הנהגה כה): ובמילי דעלמא יהיה הבטחון של אדם באופן זה: שיבטח במקור כל הרחמים וחסדים שבואי יגמול לי חסד ורחמי הגדולים, אף על פי שלא יעשה לי דבר זה שאני מבקש וילך עמי במדת הדין, זה מחסדי ורחמי שהיא ידע שטוב לי בזה שלא יעשה לי הדבר שאני מבקש, רק שיהיה הבטחון בלב שלם בלי שום הרהור, רק באמת, כי ה' יתברך בוחן כליות וחוקר לב. המגיד מפרש את הפסוק "ברוך הגבר אשר יבטח בה" והיה ה' מבטחו". לכאורה הוא כפל לשון, אלא פירושו: ברוך הגבר שהבטחון שלו כל כך חזק, שגם ה' יתברך 'יבטח' באדם שלא ירהר אחריו. ומסיים המגיד: וכשיהיה בטוח בזה האדם שלא ירהר אחריו, אף שלא נעשתה בקשתו, בוודאי יהא. כשרוצים לצאת ממצרים, פשוט יוצאים! מאמינים בהקב"ה בכל לב ולא נבהלים, והוא מלווה הלאה בכל הדרכים ומשפיע עלינו כל טוב! ועם אמונה כזאת זוכים לכל ההשפעות ברוחניות ובגשמיות. פסח כשר ושמח! פינחס שפר

דברים שבלב

על פי השיעורים בספר חובות הלבבות "שער הבטחון"

גשם של מתנות ללא הפסקה

'תודה רבה', וכשהטובה עצומה ממש, שהחבר הציל את חיי, אזי ממש יוצאים מהכלים. לא דומה מתנה של מאה שקל למתנה של מאה אלף שקל. כשהטובה היא מעל ומעבר, גם ההודיה היא מעל ומעבר. כותבים מכתב תודה מכל הלב, מוסיפים מתנה מיוחדת, ולא מסתפקים בהודיה על ידי שליח, אלא האדם שנהנה מהטובה נוסע בעצמו להודות ולהביע את הערכתו והוקרתו, כל אחד כפי השגותו. כלפי הקב"ה לא די לומר 'תודה', זה חשוב מאד, אבל צריך גם מעשה, והמעשה הוא המצוות שאנחנו מקיימים. כל מצוה מביעה את תודתנו העצומה לבורא. בזה אנחנו מראים בצורה מעשית כי אנחנו שמחים ומרוצים מטובותיו. אנו באים בכוח שהי נתן לנו, בכל המאמץ וההתלהבות - להודות לו. כאשר נכניס בכל מצוה את הכוונה של ההודאה, או אז נוכל גם לבטוח כי הגמול על המצוות בא יבוא כמו שרבונו אומר: **יבטח על האלקים** - בענין השכר על המצוות - **אחר ההשתדלות לפרוע הודאת הבורא על גודל טובתו עמנו**. לכאורה היינו צריכים להודות כל היום. לכן תקנו חכמים לומר מיד בבקר **"מודה אני לפניך"**. התעוררנו? אנחנו נושמים? מודה אני! בזאת אנו מוסרים מודעה כי אנחנו מודים על כל נשימה ונשימה, ואכן מהודאה זו נמשך חסד עליון על כל היום. אחרי שזכינו לעמוד על עומדנו ולעבור את כל התהליך עד ההודאה של 'מודים' בשחרית כבר יש לנו הרבה מאד על מה להודות. עומד יהודי ומודה בכל ליבו. הוא חושב שזה המקסימום, והנה מגיעים לו עוד ועוד חסדים, כך שבתפילת מנחה כבר יש לו עוד מתנות רבות ועצומות להודות עליהן, וככה גם בערבית. כשמודים להשם יתברך בקביעות, הוא כפירעון תשלום על המתנות הנפלאות שהוא מיטיב עמנו, ומגיעים לתחושה שהחיים הם לא שגרה קבועה שמתמשכת, אלא שאנחנו כל הזמן מקבלים, והחיים מלאים וגדושים בכל טוב. זאת היא הרגשה נפלאה ומיוחדת. **הודו לשם כי טוב - כי לעולם חסדו**. (מתוך שיעור 196 בשער הבטחון)

כלל ישראל רגילים לשייך את הביטוי 'אמונה ובטחון' לעניינים של פרנסה ובריאות, אולם יהודי מאמין לא יכול להיות כזה, בלי שיקח בחשבון את העיקר - **"האני מאמין"** האחת עשרה: **שהבורא יתברך שמו גומל טוב לשומרי מצוותיו**. רבנו מונה סעיף זה בחלק השישי בפרק ד', בין העניינים שקשורים לבטחון שהמשגיח על כל העולם, משלם על כל מעשה ומעשה. אם כן, האם יכול יהודי לבטוח במעשהו הטוב, ולומר: עשיתי מצוות התורה ועל כן מגיע לי לקבל מתנות וממתקים מהאבא בשמים? התשובה היא: **ואין ראוי לבטוח על מעשהו הטוב**. שכר המצוות אינו משולם בעולם הזה, וגם לעולם הבא ישנם כל מיני גדרים ובחינות. כמו שרבונו מלמדנו, שלמעשה, הוא יתברך כבר שילם לנו מזמן! הרבה לפני שהיינו מסוגלים לעשות משהו כבר קיבלנו וקיבלנו וקיבלנו בלי סוף טובות ומתנות, חסדים ורחמים לאין קץ. האמת היא שאפילו אם נקיים מצוות כל ימינו ונרבה בהם כחול אשר על שפת הים, לא נוכל לשלם על טובה אחת שהבורא ית' מתחסד עמנו. המצוה, כמעשה לעצמו, אינה מספיקה כדי שנקבל עליה שכר. הרי כבר קבלנו הון תועפות של מתנות. צריך להוסיף לה עוד משהו, כדי שנוכל להיות רגועים שה'אני מאמין שהבורא ית' גומל טוב לשומרי מצוותיו' יוכל להתקיים. המשהו הזה הוא הודאה לבורא עולם. אך יטרח וישתדל בהודאה לטובות הבורא התמידות עליו. דוד המלך משבח בהלל הגדול 26 פעמים **"כי לעולם חסדו"** - שחסדו לא נפסק לעולם. אנחנו מוקפים בחסדי הבורא ובנפלאותיו עמנו, באופן תמידי באיכות ובכמות שאי אפשר לשער, וכיצד אנחנו מודים לו? אומרים תודה שלוש פעמים ביום ב'מודים' ובברכות. לכאורה היה לנו להודות לבורא כל הזמן ממש, כמו שאמרו "כל השמנה תהלל קה" - על כל נשימה ונשימה! כאשר אדם מקבל טובה מחברו, הוא מתמלא ברגש אנושי של תודה. בכל השפות יש מילה שמשמעותה תודה. כשמקבלים טובה קטנה די לומר 'תודה'. כשהטובה יותר גדולה אומרים

הרחבה בנושא ההודאה ניתן לשמוע בשיעור מספר 196 ו 197

השיעור נמסר ביום חמישי וניתן לשמועו בשלוחה 4 (אחר בחירת השפה)

הצטרף גם אתה לרבות היהודים מכל העולם ששינו את חייהם, חייג:

מארגן ישראל 02-30-11-300 • מארה"ב 1-605-31-31-719 • מאנגליה 0-330-3900-489 • מבולגיה 033-696-766 • מאוקראינה 380-947-100-633 • מארגנטינה 3988-4031 • מדרום אפריקה 87-551-8521

קו השגחה פרטית

אידיש • עברית • אנגלית.

קו לנשים - שלוחה 4 בתפריט הראשי

ניסיון שבכל יום

סיפורי השגחה מופלאים שסופרו ב"קו השגחה פרטית"

נס ההצלה ליד תלמוד תורה עץ חיים

בחדשות הרעות היינו שומעים על שעון מחובר למטען חבלה, ועד אותו הרגע לא עלה בדעתי שהמציאה שלי מבית הקוקיה היה בדיוק זה! זמן קצר קודם לכן נהרגו שני יהודים יקרים הי"ד בדרך לשכונת בית וגן. הכאב והאובדן היו טריים, והפחד מפני מטענים כאלו היה ממשי. הורי הזעיקו מיד משטרה והחבלן המשטרתי נכנס זחוח לסלון. הוא רגיל לפחדנים שמתקשרים. ברגע שראה את השעון והיבטריה הוא נעשה רציני. הפנים שלו האפירו והוא נתן צעקה "לעזוב את הבית מיד!" אבי שיהיה בריא תפס את הבטריה בידיים, יצא בריצה חרק אותה על המדרכה, כנראה גם את השעון. הרי בסך הכל, לא כדאי שמטען חבלה יתפוצץ בבית ויהרוס אותו. תוך כמה דקות הגיעה קבוצה שלימה של חיילים ושוטרים, נידות ואמבולנסים. היום, כאשר יש חפץ חשוד מטפלים בו במהירות ועם פחות רושם, אבל אז זה התפתח לארוע גדול מאד. כל השטח ממחנה יהודה עד גאולה נסגר, ורק רכבי הצלה נסעו. זה היה בערב שבת אחרי צהרים. מאות האנשים שהגיעו לשוק מחנה יהודה לצורך קניות לכבוד שבת התאספו לראות מה קרה. הרגשתי שמפנים אלי מבטים ואומרים שאני הילד שגרם למהומה הגדולה, ולכן תפסתי את הרגלים וברחתי לאן שתישאני הרוח. פחדתי מהמשטרה של הצינונים שיחקרו אותי ומי יודע מה יעשו לי, ויותר מהכל פחדתי פחד אמיתי מהעיתונאים שהתחילו לצוץ במקום. הם החזיקו ביד טייפוקורדר - מכשיר הקלטה, ועל הכתף נשאו מצלמה בגודל של מיקרוגל. הקפתי את האזון, התגנבתי לשטיבלאך של זכרון משה והצצתי מהחלון לכיוון הבית, כדי לראות מתי הוא מתפוצץ מהפצצה... היה שקט ברחוב. שלוש יריות נשמעו. הרובוט המשטרתי ירה לכיוון הבטריה המהוללת, החבלן החזיר את הרובוט למקום וכל הציבור נהנה מההצגה. את הכפתור שנשאר אצלי ביד אני שומר עד היום הזה למזכרת מנס ההצלה.

לקח זמן רב עד שהרחוב נפתח לתנועה וקבלתי אומץ לחזור הביתה. חבלן המשטרה אמר שזה היה מטען חבלה עם חומר נפץ שיכול להפיל את כל 'מרכז כלל'. אני חושב שהם הגזימו, אבל ברור שהמטען יועד לפגוע באזור ההומה ביום שישי. המטען הונח בקרבת מקום לחמש תחנות אוטובוסים שבהן המוני אנשים. החבלן הסביר לי שאני כבר עשיתי את העבודה שהוא היה אמור לעשות. השעון היה מכוון לשעה שתיים עשרה כדי שאז הפצצה תתפוצץ. כאשר הזזתי את המחוגים דחיתי את שעת ההתפוצצות, וכאשר פרקתי את השעון מהיבטריה נטרלתי סופית את הפצצה.

אבי ביקש שלא יזכירו את שמי בעיתון, וכיוון שאנחנו כהנים קראו לי באחד העיתונים 'כהן'. את הידיעה המרעושה על הילד שנטרל פצצה הם פרסמו תחת הכותרת 'יש לי שעון לבר מצוה' - אמר הבן של משפחת כהן. אבי סיפר לי שלילה קודם לכן הוא חלם חלום רע, ובאותו יום שישי הוא עשה תענית חלום. בתוך כל המהומה הזאת הוא היה בצום. עתה כבר הבין את דבר החלום וכמה טוב שהוא צם וכל כך הרבה יהודים ניצלו. בליל שבת הוא הלך אתי להרה"ג ר' ישראל יעקב פישר זצ"ל ושאל מה עלי לעשות. הרב התרגש ואמר: הרי הבן שלך ניצל בעצמו וגם הציל כל כך הרבה יהודים. עליכם לעלות לתורה ולומר ברכת הגומל, גם אתה וגם הילד. הרי כל הסיפור כולו פלא, שילד יגיע עם שעון לחיידו, שבדיוק אני אתגרה מהשעון ואלך לחפש שעון ביום שישי בצהריים, שאמצא את השעון 5 דקות לפני הפיצוץ ואצליח לנטרל אותו כליל לדעת. ניסים גלויים.

כך עשינו, ברכנו 'הגומל' והודינו לגומל לחייבים טובות שגמלנו כל טוב. אם אתם שואלים איך הסיפור השפיע עלי כילד, אוכל לומר לכם שעד אז הייתי בישן גדול. ביום ראשון שאחרי הסיפור הדלת נפתחה שוב ושוב כי כולם רצו לראות מיהו הילד שהקב"ה שלח אותו לנטרל את הפצצה. לא יכולתי להישאר עוד בביישנותי, וכמו שאתם רואים אני שמח לפרסם את ניסי השם ונפלאותיו, למען דעת כי הנה לא ינום ולא ישן שומר ישראל.

(ראיון עם בעל המעשה, עברית ראיון 67, אידיש ראיון 68, ניתן לשמוע בשלוחה 5/6 לאחר בחירת השפה)

מספר הרה"ח ר' מרדכי מלאכי שליט"א:

לפני ארבעים שנה למדתי בתלמוד תורה 'עץ חיים' שברחוב יפו. בזמנים ההם לא היו בעיות חניה באזור. אף אחד לא חלם אז על הרכבת הקלה ולא דמיין את הנוף של גשר המיתרים. אפילו בעיות של שמירת עיניים כמעט לא היו. אם סבלנו מהשכנים, זה היה בספירת העומר או בבין המצרים, כשמהבתים שלהם יכלו לשמוע מוסיקה. כילדים, היינו מתגנבים לא פעם למטבח ומבקשים צנימים משאריות הלחם של אתמול. לא פעם חצינו את הכביש אל המאפיה ממול התלמוד תורה וביקשנו פיתה מאמש. זה היה המצב. חיינו בהסתפקות גדולה, ולכן תוכלו להבין איזו התרגשות אחזה בנו כאשר ביום שישי אחד הופיע בחיידר אחד החברים ועל ידו שעון יד. היינו כבר בני תשע ולאף אחד מחברי לא היה שעון. אני חושב שגם אם היה חפץ כזה למישהו, לא ידענו לקרוא בו. באותם ימים שעון יד היה יקר מאד. הוא עלה כמה מאות לירות, משהו כמו אלף שקלים של היום. המחיר שלו נקבע לפי כמות האבנים שבו, ובשעון שחברי מצא היו די הרבה אבנים. הקפנו את בעל המציאה וחקרנו אותו, מאיפה הוא השיג מוצר יקר כזה. הוא סיפר שהוא מצא את השעון בבית הקוקיה - מגרש סמוך לתלמוד התורה. כל האזור נקרא על שם עשיר בשם קוקיה שבנה שם איזו חורבה גדולה. היה שם שדה שהיום בנוי עליו מגדל דירות גבוה, וליד השדה היתה חנות של שען. מאחורי החנות התמקמה לה גבעה קטנה של אשפה, שם הושלכה הפסולת מעבודתו של השען.

אמרתי לעצמי: אם חברי מצא שם שעון, יש בהחלט סיכוי שגם אני אמצא. תכננתי שביום שישי הבא אצא למסע חיפושים באזור, בתקווה שגם מזלי יתמזל. ביום שישי שלאחר מכן, ד' בשבט, יצאתי יחד עם שני חברים נוספים לבית הקוקיה. נברנו קצת באשפה, והנה כעבור זמן לא רב העליתי משהו בחכתי. הרמתי שקית ומפי נמלטה קריאת הפתעה. בתוך השקית התחבא שעון לא שגרתי, שנראה כמו שעון מעורר צבעוני. ממנו יצאו שני חוטי חשמל מחוברים לבטריה גדולה, מלופפת בדבק חשמל גדול מסביב. מעין מצבר קטן. היה לי חשוב מאד לדעת אם השעון עובד כמו שצריך. המחוגים הראו על השעה **שתיים עשרה**. ניגשתי לאדם שעבר בסמוך ושאלתי אותו מה השעה. הוא אמר לי **חמישה לשתיים עשרה**.

אם כך, השעון ממהה. כיון שכל כך שמחתי בו, רציתי לדייק אותו. סובבתי את כפתור המחוגים כדי לכוון אותו לשעה הנכונה, חמש דקות מוקדם יותר. ברגע שסובבתי את המחוגים הם הסתובבו קדימה במקום אחורה, כך שהמחוג נעמד על 12:10. כשניסיתי לשחק עוד קצת עם הכפתור, הוא התנתק ונשאר אצלי ביד.

הצטרעתי. כבר חשבתי שמצאתי שעון מוצלח, ועכשיו הוא נהרס. לא אמרתי נואש והחלטתי שאתקן את השעון. היה לי חוש טכני וידעתי להשתמש בו בעת הצורך.

חברי ואני המשכנו לכיוון הבית. כשהגענו לימרכז כללי החלטתי לפרק את השעון מהבטריה. פרקתי את החוטים, השעון נותר אצלי והבטריה אצל החברים. כשהגענו לביתי ברחוב חפץ חיים ליד בית הכנסת 'זכרון משה' נפרדתי מהחברים. הם נתנו לי בחזרה את הבטריה, וכך עליתי הביתה נרגש ומאושר והנחתי את הכבודה על השולחן בסלון.

עברו 10 דקות, ואמא שלי שתחי' נכנסת לסלון ופורצת בזעקה:

אתה לא רואה שזאת פצצה?

באותם ימים כל ילד ידע איך פצצה אמורה להיראות, אם כי עד אז לא ראיתי דבר כזה ולא קישרתי בין הדבר שאחזתי לבין פצצה נוראה שיכולה להמיט אסון כבד. כל הטרור באותם ימים התמקד במטעני חבלה שהונחו בתחנות אוטובוסים ובמקומות הומי אדם.



מאירים

את העלון שהגיע לידיים שלך מישוהו הניח כאן. במסגרת מערכת ההפצה הוא קיבל חבילה של 250 עלונים וחילק אותם, הינך אחד מ-250 מאושרים שהעלון הגיע אליהם.

מערכת ההפצה עובדת נפלא עם הכמויות הגדולות, ודווקא עם הכמויות הקטנות היא נתקעת. יש ישובים שגרים בהם רק ארבעים משפחות. יש בתי כנסת שמכילים עשרים מתפללים בלבד.

אנחנו לא מוכנים לזוותר עליהם!

מגיע לכל יהודי לדעת שיש 'השגחה פרטית'! מגיע לכל יהודי שיהיו לו חיים של אור ואמונה, שלווה ושמחה.

בעוד מאמץ קטן אנחנו יכולים להביא את האור אליהם...

אולי קשה לך לחלק 250 עלונים, אבל עם 20 עלונים בוודאי תוכל להסתדר.

המשך לעמוד הבא למיזם החדש <<

המוסיף, מוסיפין לו פי עשר

סיפר לי הרה"ח ר' משה גרוסמן שליטי"א מבני ברק:

היו לי כל התנאים כדי להוציא מרפסת סוכה. השכנים הסכימו, השטח התאים, רק כסף היה חסר. אם אני מניח עשרים אלף שקלים יש לי סוכה לתפארת. ידעתי כי אין באפשרותי להוציא עשרים אלף שקלים בבת אחת, ולכן התחלתי לחסוך. החלטתי להכניס אלף שקל לגמ"ח בכל חודש, וכך אוכל לבנות סוכה תוך פחות משנתיים. בינתיים ארויח את זכות הצדקה כשאנשים ילוו את הכסף. הייתי עקבי בהחלטתי, כל חודש הפקדתי את הסכום בגמ"ח וכאלו הוא איננו. את חשבון ההוצאות החודשי ניהלתי בלעדיו.

ויהי היום, ערב פסח הידפק על דלתנו, והריני כעני בפסח. צריך כסף, והרבה.

האפשרות להוציא מהגמ"ח אלף שקלים עברה לי בראש אבל דחיתי אותה מיד. לא ולא, הכסף מיועד לבניית הסוכה. אולם במחשבה שניה אמרתי, הרי כל מזונותיו של אדם קצובין לו חוץ מהוצאות שבת ויום טוב, וכל המוסיף - מוסיפין לו. אם כך הכסף שאני צריך כעת לכבוד פסח איננו נכלל בחשבון, אז מה אכפת לי ללכת לגמ"ח ולהוציא משם את הסכום שאני צריך להוצאות החג? הרי מובטח לי שהקב"ה יחזיר לי את הכסף הזה.

ממחשבה למעשה, הלכתי לגמ"ח והוצאתי 1000 שקל.

עוברת שעה, ואני מקבל טלפון מידיד קרוב מאד שביקר אצלי בבית לא מזמן, והוא אומר לי: "תשמע, עשיתי עכשיו עסקה גדולה, ואני יודע שיש לך אפשרות להוציא סוכה ורק הכסף מעכב. החלטתי עכשיו שאני מפריש לך סכום של 10,000 שקלים עבור הסוכה, אבל אני מתנה את הנתינה בכך שהכסף שאני נותן הוא רק עבור הסוכה ולא עבור דברים אחרים".

עוברת כמה דקות, ושוב טלפון מאותו ידיד: "תרד למטה בבקשה, אני מחכה לך". הוא העביר לי מעטפה של 10,000 שקל על המקום.

הוצאתי אלף שקלים להוצאות יום טוב, והקב"ה נתן לי פי עשר בשכר האמונה.

(הבטחון היומי - יום חמישי פרשת כי תשא / מס' 116)

בעקבות המרפסת

בשבת קדש סיפרתי בבית את הסיפור שסופר בבטחון היומי ביום חמישי פרשת כי תשא, על ר' משה גרוסמן הי"ו, שבזכות האמונה שהוצאות שבת ויו"ט הן מחוץ לחשבון, קיבל פי עשר לבניית סוכה. אמר לי בני בן השמונה: ר' משה הראה שהוא מאמין בהקב"ה, ובזה לבד הוא פתח פתח של אמונה, שהוא מאמין שתהיה לו מרפסת.

אמרתי לעצמי, הילד הזה מדבר דברים של טעם! הוא אומר שבאמונה פותחים פתח לישועה. גם אני צריך ישועה, בפרט שהפתח מוכן כבר. הן כל השכנים בבנין כבר הרחיבו את דירתם והוסיפו חדר, ואילו אני השתתפתי רק בשלד מחוסר יכולת לשלם יותר, וככה כבר כמה שנים מצורפים לדירתי עמודים

לא נסענו בחינם

סיפר לי בעל המעשה:

אנחנו יושבים באוטובוס לכיוון ירושלים ונוסעים עם ילדנו היקר בן שמונה, נכד המחנך הנודע מ. שליט"א, הלומד בעיר ביתר עילית.

ילדי יושב דרוך ולחוץ, ומחכה כבר להגיע לירושלים ולהיכנס לרופא. התור נקבע לשעה ארבע, וכדי להיות בטוחים שנגיע בזמן, יצאנו מהבית כבר בשעה שתיים וחצי. היינו בטוחים שבשעה שלוש וחצי כבר נשב במרפאה ונתכונן בנחת לפגישה עם הרופא, אבל הפקק שמקדם אותנו בכניסה לירושלים טורף את כל התכניות. האוטובוס עומד על עומדו, ומפעם לפעם מגלגל את גלגליו בעוד סיבוב או שנים. קרוב לשעה ארבע החלטתי לרדת בתחנה שברחוב ירמיהו, ולקחת משם מונית עד למרפאה. אמרתי לנהג שאין לי כסף, והבטחתי: "כשנגיע גלווה כסף מהמזכירות ונשלם". הוא הסכים על אף שהבין שהוא יצטרך לחכות בחוץ כמה דקות, ונכנסנו לרכב. למעשה הכביש אינו עושה פרוטקציה למוניות, ומה שקרה לאוטובוס קרה גם לרכב. הוא הזדחל בכבישים באיטיות, והשעון לעומתו דהר. 4:05, 4:10, 4:15... הילד מתחיל לבכות. הוא כל כך לחוץ מהביקור ורוצה כבר להיות אחרי זה, והנה מתברר שיתכן שבכלל לא יוכלו להיפגש היום. במזכירות הודיעו כי הרופא הולך הביתה בשעה ארבע וחצי, ואם כן, יידחה התור לפעם אחרת. ילדנו לחוץ ועצבני, הוא מנסה לדחוף את המושב הקדמי מרוב תסכול. אמא מרגיעה אותו ומדברת איתו באידיש דבורים טובים. היא רגילה לשמוע את קו השגחה פרטית בתדירות גבוהה, וכך היא משמיעה לילד מילים של אמונה, מילים של רוגע ושמחה. "ילדי היקר, אתה בטח יודע מי עשה את הפקק הגדול הזה, ומי באמת מתכנן לנו את כל התכניות. אני בטוחה שמה שהקב"ה עושה זה הכי טוב בשבילנו, כל מה שהשם עושה הוא לטובה. אפילו אם נאחר זה לא נורא, כי זה מאת השם, וכל מה שקורה הוא 'כי היתה סיבה מעם השם'". אמא ממשיכה ומרגיעה, עד שהילד הלחוץ נרגע. הוא מחייך וגם 'עוזר' לאמא להמשיך את דבורי האמונה, וכמה טוב שאנחנו הילדים של השם והוא דואג לנו ומסדר לנו הכל.

הגענו ליעד בשעה ארבע וחצי. הנסיעה עלתה שבעים שקלים והרופא כבר לא היה.

רגע לפני שירדנו מהרכב כדי להביא כסף מהמזכירות, הנהג פונה אלינו למרבה הפלא הוא מדבר אידיש. זה נשמע מוזר כל כך לעומת המראה החיצוני שלו. קולו נשבר. "אני כבר בן ארבעים וארבע", הוא אומר לנו בעיניים מבריקות. "נולדתי בבית שמדברים אידיש... בגיל תשע עזבתי הכל כי חשבתי שאולי בחוץ נעים יותר, אבל באמת אין לי חיים, אין לי טעם במה שאני עושה, אני חי ככה, מלמעלה, בלי להעז לחשוב עמוק מדי. המילים שלכם חוררו לי את הלב. אלו מילים תמימות! איזו אמונה! איזו פשוטות! הכל כל כך ברור לכם, והאמא מדברת לילד ומרגיעה אותו בכאלו דבורים אמתיים. איזה כיף לילד כזה! כמה טוב לכם!"

עכשיו כבר הבנו. קודם היינו צריכים להאמין, ועכשיו אנחנו כבר מבינים שלא נסענו לחינם. לא סתם האוטובוס התעכב ולקחנו מונית.

כשחזרנו לביתר, הביתה, לא היה לנו פנאי להצטער על התור שהתבטל, כי היינו מרוגשים כל כך מקידוש השם שזכינו לעשות. שעה אחרי כן אני מקבל טלפון. "שלום, מדבר אלי".

"מי זה אלי?"

"הנהג של המונית. אני חייב לומר לכם מה עשיתי אחרי שירדתם מהמונית. נסעתי לבית הכנסת הידוע 'זכרון משה'! המילים של האמא לילד לא נתנו לי מנוח. פתאום תקפו אותי געגועים עזים לרבונו של עולם, והייתי מוכרח לעשות עם זה משהו. שלושים וחמש שנה שלא פתחתי סידור, והיום זו הפעם הראשונה שהתפללתי. בכיתי כמו תינוק. דע לך שהמילים של האמא עשו לי משהו שלא עשה לי שום דבר בעולם."

שבוע אחר כך אלי מתקשר שוב כדי שנשמח ביחד. "מאז יום רביעי שעבר התחלתי להתפלל את כל התפילות בבית כנסת. חוץ מזה נכנסתי לחנות ספרים ובקשתי מהמוכר ספר על אמונה ובטחון. הוא נתן לי את 'שער הבטחון' של 'חובות הלבבות', וזה מחזיר אותי לאבא שבשמים".

(הבטחון היומי - 'בטחון יומי בחמש דקות' יום רביעי פרשת ויקהל פקודי / מס' 121)

אפורים וחשופים. בשביל לגמור את הבניה אני זקוק ארבעים אלף שקלים, ואני אפילו לא התפללתי להשם שישלח לי אותם. במוצאי שבת, בזכות דבריו של ילדי הטהור, אמרתי לזוגתי: אנחנו מחליטים שאנחנו מאמינים ומתפללים להקב"ה שיתן לנו חדר נוסף. אלו לא היו מילים מן השפה ולחוץ, הן יצאו מתוך שכנוע פנימי עמוק, אמונה אמיתית ושלמה בכל פינות הלב.

ביום ראשון קיבלתי טלפון מהעירייה: "מחכה לך כאן שיק של 14,000 שקל". זהו סופו של סיפור ישן מלפני עשר שנים. גבו ממני אז 14,000 ש"ח שלא כדין, אולם כל השתדלויותי להציל את הכסף לא הועילו. כעת הם נזכרו להחזיר לי את החוב.

באותו יום ראשון בשעות אחר הצהריים מתקשר אלי בן משפחה שברוך ה' יש לו שפע, ואני מספר לו את הסיפור המעניין, איך קבלתי על עצמי להאמין שה' ישלח לי חדר, והנה הישועה כבר מתחילה להפציע. הוא שואל אותי: "כמה חסר לך?" אמרתי לו: "כמניין שם הוי"ה - 26 אלף שקל". הוא מיד אומר לי: "את שם הוי"ה אני משלים".

ככה קיבלתי משמייים 40,000 שקל.

לא עשיתי תנאי עם הקב"ה, לא קבעתי תאריך יעד, לא חיכיתי לשום סיפור שיצא מזה. רק בטחתי באלוקים בכל ליבי שהוא יעזור לי. והוא עזר.

(הבטחון היומי - יום שלישי פרשת ויקהל פקודי / מס' 120)

הגבאים לא טעו

בבית הכנסת שלנו ישנם שני ספרי תורה כשרים בלבד. השאר מצפים לישועה ובינתיים מסומנים כספרים פסולים. לשמחתנו, לפני זמן לא ארוך, באחד מימי הקורונה, החליט יהודי נדבן לתרום לבית הכנסת שלנו ספר תורה לעילוי נשמת אביו.

הכנסת ספר התורה נערכה בשירה ובמחולות כמנהג ישראל. בשבת בבקר מתקיימים אצלנו שלושה מנינים. במנין הראשון והשלישי קוראים בספר תורה החדש. בשבת פרשת שקלים שהיתה גם שבת ראש חודש נזכרו הגבאים בליל שבת כי שכחו לגלול את הספרים לפני שבת. הרב פסק שאין לגלול בלילה בשביל הבוקר, וכך עשו זאת הגבאים בשבת בבוקר לפני הקריאה. באותה שבת הוצאו כל שלושת הספרים שבשימוש. האחד לקריאת פרשת השבוע, השני לקריאה של ראש חודש והשלישי לפרשת שקלים. את הספר החדש הועידו לקריאת פרשת החודש, וגללו אותו לפרשת פינחס המופיעה בחומש במדבר.

במנין השני, שבו מתפלל הנדבן, עלה לתורה יהודי שרצה לנצל את הסגולה של קריאת פרשת החודש לצורך רפואה, והוא בעינו החדה, שם לב שבאחת המלים האות 'ן' נראית כמו 'ך'. הראו זאת לרב, הרב אמר לקרוא לילד קטן שכבר למד אותיות. כששאלו את הילד איזו אות יש כאן, הוא ענה "כף סופית". הספר נפסל, וכמנהג ישראל הלבישו את ספר התורה במעיל, ואת האבנט חגרו מלמעלה, כאות וסימן שלא יקראו בו בטעות עד שיתוקן.

הפסילה של הספר כאבה מאד לנדבן. הוא היה בטוח שספרו כשר ומהודר, והנה פסלו לו אותו. אם היו קוראים בו פרשת שקלים כמתוכנן, לא היה מגיע אדם ורואה את האות 'ן' כ-'ך' בפרשת החודש. רק בגלל שהגבאים מיהרו לגלול את ספרי התורה כל כך סמוך לקריאתם הם טעו.

היהודי שעלה לתורה התעניין אצל התורם, ושאל אותו: "האם נתת את הספר תורה להגהה ממוחשבת?"

"אמרו לי שהספר עבר הגהה כזאת", ענה הנדבן, "אבל לא נתנו לי דו"ח".

"אני חושב שכדאי לך לתת את הספר להגהה ממוחשבת. זה יעלה לך



לקראת חג הפסח - חג
האמונה, יוצא מכון שער
הבטחון במיזם חדש

מאירים

אתה קונה את זכות המשלוח ב-15 ₪
לחודש. ומקבל חינם 20 עלונים לחלוקה
במעגל הקרוב אליך.

20 עלונים שיאירו ב- 20 משפחות, והם ימשיכו ויאירו
אצל מכריהם עד שנגיע לכל יהודי בכל מקום.

מרחיבים מעגלים

יש לך חבר בשוב מרוחק? בבית כנסת קטן?
בשכונה צדדית? ספר לו על כך.

הוא יספר לנו ששלחת אותו לפתיחת
מוקד חלוקה, ואתה תיכנס להגרלה על
מתנה ערכית ואיכותית.

אם בזכותך נפתחו חמישה מוקדים חדשים תקבל
את המתנה ללא הגרלה.

המתנה:

המתנה הכי משתלמת למי
שעוסק בהפצת אמונה היא
האמונה בעצמה! הזוכים יקבלו
ספר שמאגד את כל העלונים
שיצאו לאור בתשע"ט -
תש"פ. הסיפורים המרתקים,
השיעורים המחכימים,
החיזוקים מהחברים. הכל בכרך
אחד מהודר ומלא השראה.



מתנה שתשמח את כל המשפחה!

- 30 זוכים -

אתה עומד להיות זה שחייהם של
יהודים רבים ישתנו לטובה בזכותך.

להזמנת משלוח צור קשר

במספר 02-5866-075 שלוחה 4

כמה מאות שקלים,
אבל אם לעומת זה קיים
חשש רציני שהספר פסול,
זה כדאי".

הנדבן קיבל המלצה על מכון מהימן,
שילם 700 שקל, ויצא מזועזע. התברר
שהספר שלו פסול מעיקרו. מלבד חסרות
ויתרות רבות שנמצאו בספר, במקום "והאיש אשר
יעשה בזדון", היה כתוב "והיה האיש"...
עתה הבנו איזה חסד גדול עשה עמנו הבורא, שלא
המתינו עם הספר עד זמן קריאתה של פרשת פנחס,
בעוד כמה חדשים, וכך ניצלנו מכמה וכמה ברכות
לבטלה של העולים לתורה, ואיך מגלגלים זכות על
ידי זכאי, שיהודי ששילם על העליה של ראש חודש
מתוך אמונה שיזכה לישועה, זכה להביא את הספר
על תיקונו.

(יום שני פרשת כי תשא תשפ"א, צהרים, סיפור 3 / סיפור מס' 18240)

משפע מצות תפילין

אדם בן ארבעים חלה בקורונה והגיע עד שערי מוות.
מצבו היה מסוכן מאד. הוא סבל מסיבוכי הקורונה
בצורה נדירה, עד שפגעה בידו באופן אנוש. לפי
דעת הרופאים, גם לאחר שיקום מחוליו, הוא יישאר
נכה לכל חייו, כיון שיצטרכו לכרות את ידו, ח"ו.
לאותו יהודי יקר היה זוג תפילין שכבר זמן רב חשד
שהן פסולות, אבל בשגרת היומיום וטרדות הזמנים
הוא דחה את הבדיקה. לפני שחלה בקורונה זכה
לארס את בתו, אבל בחתונה הוא לא השתתף. באותו
זמן שכב בבית חולים ללא הכרה. החתן הצעיר שמע
אודות התפילין והחליט לקחת את הענין לידי. הוא
מסר את התפילין של חמיו לבדיקה, ואכן התברר כי
התפילין פסולות.

השתדלותו של החתן לא הסתיימה כאן. הוא יצר
קשר עם סופר ירא שמים והזמין אצלו תפילין
מהודרות. ביום שהוזמנו התפילין החדשות התקבלה
הודעה שמצבו של האבא משתפר. מבית החולים
הודיעו גם כי נמצא טיפול ליד שנפגעה ולא יצטרכו
לכרות אותה. זהו טיפול ייחודי בשיטה מסוימת
שרופא פלוני בלבד יודע לבצע, אך בגלל מצבו
שהיה קודם לכן נואש לא ניסו בכלל את השיטה.
עתה, כשמצבו של החולה הוטב, הם מוכנים להביא
את הרופא שיציל את ידו.

הרופא הובא, ואתה היד שקיבלה עכשיו את
התפילין הכשרות, ניצלה בסייעתא דשמיא.
כאשר התפילין נקנו בפועל ועברו לרשותו של החם,
הוא הבריא לגמרי.

החתן הצעיר שקנה את המתנה היקרה לחמיו התחייב
גם לשלם עליה. רק עתה הוא הקים את ביתו, ומנין
לו סכום גדול כזה? ביום שבו היה עליו לשלם לסופר
הודיעה לו חמותו כי מארצות הברית הפציע דוד
שחפץ להעניק לזוג הצעיר מתנה לרגל נישואיהם.
הסכום ששלח היה בדיוק כמחיר התפילין! וארשתך
לי באמונה.

(ערב שבת פרשת שמות תשפ"א, סיפור 7 / מס' סיפור 17334)

שאלה פרטית

שאלות ותשובות באמונה, בטחון והשגחה פרטית

שאלה מספר 16

הקב"ה מתאוה לתפילה

הרב שלמה שמעון חסמון מביט שמש, הרב יעקב עקיבא ובינצ'י
הרב שמש: אמרו ז"ל (פמ"ב טו). "אמר רבי יצחק: מפני מה היו אבותינו קוראים: מפני שהקב"ה מתאוה לתפלתן של צדיקים". חז"ל מכאן שהתפילה היא התכלית והקביעה רוצה לשמוע תפילה על כן הוא מגלגל מאורעות לאדם בכדי שיתפלל. **הרב חיים רובינשטיין מביט שמש, הרב בן ציון גדול מחיפה:** הנהגת העולם הוא שהקב"ה משפיע רוב אחריו שהתפללו על כך. וראה ברש"י על התורה (בראשית ב, ד): משה רבנו היה ערל שפתיים, ומבואר שלא נתרפא משום שלא התפלל על כך. חז"ל שתפקידנו להתפלל על כל צרה שלא תבוא.

הרב רמי בוגול מאלנה: עצם החסרון מגיע מאתו יתברך כדי שנתפלל. מצוות התפילה היא לקחת חסרון מורגש ולהפוך אותו לתפילה. לאחר התפילה מגיע החובה השניה: לידע שהכל לטובה ואין מקום לדאגה ולפחד, רק לרצות את רצון ד'. **הרב מני דחי מרמת גן מביא בזה רעיון עמוק:** תחושת הרעב מטרחה בכדי שבאכל. כל בר דעת מבין שאין באכילה שינוי רצון הבורא. כן הדבר בעת צרה. 'תחושת הצרה' באה בכדי שנתפלל. **הרב אברהם מושקוביץ מירושלים מסכם בדברים פשוטים:** תפקידנו להתפלל מבלי להיכנס לחשבונות.

הטוב הנגלה

הרב איסר זלמן לודמיר מאשדוד, הרב דב בעריש שניאורסון מאלנה, הרב נחמן גולדברג מירושלים, הרב מרדכי הכהן מלאכי מביט עילית: אנו מתפללים שנוכח לראות בעיני בשר את הטוב הנראה והנגלה, ובטוחים שנוכח לזה. לכתב סופר אומר על הפסוק "זובח תודה יכבדנו" - נאמר בלשון כפול, לומר לך שצריך להביא שתי קרבנות תודה, האחד על הישועה השני על הצרה, שגם היא לטובה. ואז "אראנו בשעה אלקים" - נוכח לראות שגם מידת הדין היתה לטובה.

הרב מרדכי שיינברג מביט עילית מביא סימוכין לכך מספר התיא: בתנאים (פרק כ"ו) מתואר הטוב הזה כטוב מעלמא דאתכסאי ועיין שם. והתפילה במצב כזה צריכה להיות שהטוב ישפיע עליו כטוב "הנראה והנגלה", שנוכח לראות את הטוב בעיני בשר.

להתקרב אל השם

הרב ישראל הכהן גרש מירושלים: ברמב"ם בריש הלכות תענית מובא: מצות עשה מן התורה לזעוק ולהירע בחוצרות על כל צרה שתבא על הצבור. ובהמשך שם: ודבר זה מדרכי התשובה הוא, שבזמן שתבוא צרה ויעקו עליה ויריעו, ידעו הכל שבגלל מעשיהם הרעים. ומסיים: אבל אם לא יזעקו ולא יריעו אלא יאמרו דבר זה ממנהג העולם אירע לנו וצרה זו נקרה נקריה, הרי זו דרך אכזרית וגורמת להם להדבק במעשיהם הרעים ותוספי הצרה צרות אחרות, ע"כ. הרי לנו שחלק מן הטוב שנותן לנו ה' יתברך בעת צרה ומצוקה, הוא לעוררנו לתשובה ולזעקה אליו יתברך שישפיענו מצרתנו.

ההולכים בדרך האמונה וביטחון מושרש אצלם יל דעביד רחמנא לטב עביד. לפי זה צריך להבין על מה שמתפללים אל השם יתברך בעת מצוקה. הרי הדבר הוא טוב עבורו, ואין אפשר לבקש שיהיה ההפך מהטוב?

א. ג. פ. - מושב חזון יחזקאל

הרב יאיר חיים ריבני מביט שמש, הרב יהודה גבירצמן מביט שמש, הרב מאיר כהן מאופקים, הרב דוד לייפער מירושלים: תפילה היא מלשון חיבור. זאת המטרה של התפילה - להיות מחובר ותלוי בהשם יתברך. מובן אשר פעמים באה עלינו צרה מאת ה' כדי להביא אותנו להתחבר לה'. משל למה הדבר דומה, לאב שרוצה שבנו התינוק יפנה אליו, לוקח אחד מחפציו ואז בנו מבקש זאת ממנו.

הרב מנדל שטראוס מביט ברק מביא דבר נפלא: מרן החתם סופר זצוק"ל הקשה בעת סעודת הודיה: הרי הקב"ה הוא הביא את הצרה והוא הביא את הישועה. מה טעם יש להודות על כך? למה הדבר דומה, למי שהכה את חברו ואחר כך ריפאהו, האם יש טעם להודות לאותו אדם? אלא, מכאן מוכח שמטרת הצרה היא שנתפלל ונתקרב אל השם, וכאשר הצרה הולכת ופוגמת את האדם היא שהתקרבו להשם.

הרב חיים אהרונביץ מביט ברק: הדברים מפורשים בספר חובת הלבבות. בשער חשבון הנפש מובאת תפילה של אחד מהצדיקים. וכך התפלל אותו צדיק: "ואתה יודע תקנתי ואופני הנהגתי ולא הודעתני בצרכי להעיר אותך עליהם, אלא שארגיש בגודל חסרוני אליך ובטחוני בך".

לתקן הכלים לקבלת השפע

הרב ישראל חשין ירושלים: בספר השתפכות הנפש אות ק' מובאת שאלה זו. ומתרחץ שאכן כן, בטרם שאדם מתפלל כל חסרונו וייסוריו הבאים עליו אפילו שהם לטובה עבורו, אין לו כלים וצינורות לקבלת הטוב. אך הצרות מביאות אותו להתפלל, ואחרי שהתפלל, הרי הוא מתקן הכלים ויכול לקבל הטוב.

הרב אליעזר חוסיא גודלנבסקי מירושלים: מובא בספר כוכבי אור (ברסלב) שהתפילה פודה את צרתו והופכת שהיה תהיה לטובה. **הרב יוסף רוגיי מירושלים:** לפעמים הטובה שבצרה היא משום שהוא חלף צרה גרועה יותר. כמו שהיה אצל רבי עקיבא שכבה לו הנר ונטרפו לו התרנגול והחמור בכדי שיינצל מידי השודדים, ועל זה אנו מתפללים שניוושע הן מהצרה "הטובה" והן מהצרה הגרועה יותר.

הרב דוד ישראל מביט שמש: למעשה צריך לסגל גמישות ולפעול במקביל בשני המישורים - גם להתפלל להעביר את רוע הגזירה וגם להאמין שהכל לטובה ולקבל את הצרה בשמחה. אמנם הדבר לא נתפס כשכלנו, אך כן מצוינו בהנהגתם של גדולי עולם.

שאלה לגילוי 64

ברצוני ללבן הענין של "אמונה ובטחון" האם דבר אחד הוא. וביתר פירוט - מי שיש לו בטחון האם מוכרח שיש לו אמונה, ומי שיש לו אמונה האם מוכרח שיש לו בטחון, או שיכול להיות בעל אמונה ולא בעל בטחון ולהפך.

ה. ש. בית שמש

מסירת שאלות ותשובות: בקו השגחה פרטית 02-3111300-32 שולחן 3 < 5 (לאחר בחירת השפה) | [מנו הקולטה מוגבל ל-3 דקות] | במייל 023011300@gmail.com (מוגבל ל-40 מילים) | תשובות יתקבלו רק עם שם מלא ושם עיר עד יום ראשון פרשת שמini. שם השואל יכתב בראשי תיבות ושם עיר.

השפעה פרטית

כל השנים סבלתי בערב פסח מלחצים נוראים. גם מההוצאות הכספיות הגדולות וגם מהבלגן של הקניות. הילדים בבית שאלו, למה מגיע להם עונש על שיאצו ממצרים... היום באמת יאצו ממצרים. לא האמנתי שכוהה שינוי יוכל להתרחש בבית שלי. מאד שונכסתי למלל העולמי של אמונה ובטחון 'קו השגחה פרטית', הבית השתנה כליל, הכל ברוגע ולשלוה ושמחה, הימים של ערב פסח הפכו להיות הימים הכי נעימים בשנה.

החפץ בעילום שם

הסתבכתי עם המשכנתא, ולא ראיתי מוצא מהסכך. הבטחתי שאם איוושע אתרם עלונים ל 40 בתי כנסיות, ובתוך ה' הבעיה נפתרה באופן מיידי.

החפץ בעילום שם

קח גם אתה שותפות קבע בהצפת האמונה בעולם ותזכה להבטחת הוזהר למזכי הרבים: בניים ובני בניים יראים ושלמים התקשר עכשיו לקו השותפות 02.6313.742

העברה לבנק | משלוח בדואר | בעמדות נדרים | לאמי סניף 902 | ת.ד. 5475 | פולס על שם חשבון 57390056 | ירושלים | 'שער הבטחון'

הנצחה פרטית

הסכם ישוער זבולון

בחי' אלף מאינים לחודש בכולל העולמי השגחה פרטית

על ידי ולזכות עיני ישראל בן טרז אסתר וזוגי איריס בת סוליקה ויוצ"ח שחיהו

לזכר הרחיק רבי שלמה בן יוסף זצוק"ל הי"ד מקורין והרה"ק רבי ישעיהו ב"ר משה זצוק"ל מקערסטיר ולע"נ הילדה מרים חנה הי"ד בת בילחטי"א הרב יעקב

ולזכות עובדי מרים פיננסיים

50 שנה לפטירתה

לשובת נשמת

מרת עסקא טייבא שחור ע"ה בת הרב יוסף דוד יהודה זצ"ל עלתה למרום כ"ו ניסן תשנ"א

שזכתה על ידי שתיקחה בשעת נסיון שנתגלגל יוצא לאור עולם 'קו השגחה פרטית' בחודש אייר תשע"ח

המנוחה ע"ה לא השאירה אחריה זשי"ק, נא לתת חסד של אמת לשובת נשמתה מנוחתה כבוד לוי אמה של מרן החזון איש זצוק"ל ברה היחיים ניתן לשמח את הסיפור המטלטל שפורר אלפי אנשים בכל רחבי העולם, בשלוחה 4/4 לאחר בחירת השפה

עלונים ל-40 בתי כנסת

לכבוד התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א

לעילוי נשמת מרת גוהר חנה בת שרה ע"ה עלתה למרום כ"ט אדר תש"ע

בעילום שם לקניית דירה בקלות בלי פירוט

בעילום שם להודות לבורא כל עולמים על חסדיו הגדולים שעשה עמדי

לרפואת רינה אהובה בת פנינה ולפרנסה טובה לתורם

לרפואת הדסה בת מול

לזכות ש.ב. בן 9. לשידוך טוב בקרוב ולהצלחת התורם בכל ענייני

לזכות התורם בעילום שם - שישלח לו השם יתברך ורכב חדש ונוח וחסכוני בלי שום חובות

דיווג הגון לש. בת תמר

העלון יוצא לאור בשפות עברית, אידיש ואנגלית

לקבלת העלון במייל ל- 023011300@gmail.com

נקודה מתוך שיעורו המופלא של

הרה"צ ר' יהודה מנדל שליט"א מלייקווד

אני אומר לכם כבעל ניסיון: העקשן מצליח

בספר שומרי אמונים מובא בזה ענין פלא. ידוע שישורים מכפרים, אך יתכן שיבוא אדם לבית דין של מעלה ואפילו שהיה בעל יסורים גדולים לא ינצל מדינה של גיהנום, וכל זאת משום שלא אמר בפיו "חביבים עלי יסורים". הוא לא קיבל את היסורים באהבה ולא שמח בהם. חז"ל מכאן כמה נחוצה קבלת היסורים באהבה.

הגאון רבי זונדל מסלאנט זצוק"ל אמר: "כל עכבה לטובה" - כל עיכוב הוא טובה עבור האדם. מי אדם יוצא לדרך. אוטובוס מתאחר, יש פקק, יש תור - זה עכבה לטובה. יסורים אלו צריך לקבל בשמחה ולהודות לה' על כך. וכפי שאמרנו, השמחה ביסורים מביאה השפעות טובות.

ההתחזקות בבטחון גופיה מבלי שנראה ישועות היא דבר נפלא כשלעצמה. הרב מבריסק רבי ועלוול היה אומר: עצם מידת הבטחון הוא מאוד אפילו אם לא יגיעו בה לאן שרוצים. הסבא מנובהרדוק היה אומר: עצם הדבר להיות עסוק בבטחון הוא כבר כדאי וכדאי. סימוכין לכך אפשר למצוא בדברי הרמב"ם (בהלכות מזוזה): יידע שאין שום דבר העומד לעולם ולעולמי עולמים, אלא ידיעת צור העולם, ע"כ. בעולם הבא לא מביאים לא את האשה ולא את הילדים לא הכסף ולא הוהב. מה מביאים לשם? הקרבה לבורא עולם זה כל מה שנשאר לעולם הבא. ולזה מגיעים מלימוד ענין הבטחון.

שיעורי הרה"צ ר' יהודה מנדל שליט"א מנסרים מידי שבוע בעברית, אידיש ואנגלית בשלוחה 2 < (לאחר בחירת השפה)